

Szegő Andorné Nagynénjének Esküvői Képe

Anyám húgának, Weiszberger Rózsinak és Weisz Gyulának az esküvői képe

Amikor a nagymama meghalt, anyám tíz éves volt, és polgáriba járt. Mindegyik gyerek négy polgárit végzett. Ez nagyon fontos volt a nagyapámnak. Anyám a polgári iskola elvégzése után tulajdonképpen otthon volt, ő látta el az apját, mosott, vasalt, főzött, intézte Rózsi ügyeit, ő volt az anya helyett anya. Rózsi a négy polgári után szakmát tanult, női kalaposságot, ott, Salgótarjában. Singernénél tanult, akinek otthon volt a kalapműhelye. A férje pedig a Singer varrógépgyárnak volt a megbízottja, ott volt egy lerakata. Igen bohém ember volt, az egész család ilyen összevisszaságban élt. Singernénél mindent kellett Rózsinak csinálnia, csak éppen kalapot nem. Arra nem nagyon ért rá Singer néni, hogy arra is tanítsa. Anyám többször elment megnézni, és rájött, hogy Rózsi itt soha nem fogja megtanulni a kalapkészítést, mert inkább mosogat, meg mos, meg vasal, részt vesz a család ellátásában. Egy év után anyám úgy határozott, hogy Rózsi ezt nem

csinálja tovább. Fogta Rózsit, és fölhozta Pestre. Valami rokonnál lakott, és Pesten kitanulta a kalaposságot. Anyám és én mindig feljöttünk a filléres vonattal megnézni Rózsit, hogy rendben vannak-e a dolgok. Nekem akkor ez óriási szenzáció volt, hogy jöttünk a filléressel Pestre. Egyébként semmire nem emlékszem, csak a vonatra. Rózsi kitanulta a szakmát, visszajött Salgótarjánba. Megszerezte a mesterlevelet, és úgy határozott, hogy senkinek nem lesz az alkalmazottja, hanem önálló lesz, és megnyitja a saját üzletét. Akkor már járt Weisz Gyulával. Gyula szülei már nem éltek, csak egy nővére, Weisz Sári és egy fiútestvére, Jenő, aki a világ legnagyobb szélhámosa volt. Dobos volt egy zenekarban, de megbízhatatlan, pont az ellentéte Gyulának. Szegény Gyula egész életében őt támogatta, és őmiatta szegyenkezett. Gyula úgy kezdte, hogy minden hétfőn kirakodóvásár volt Salgótarjánban, hétfő volt a vásárnap, és volt egy standja, ahol cipőpasztát és mindenfélét árult. Közben futballozott az STC-ben, nagyon jóképű és szorgalmas fiú volt. Hamarosan megnyitotta az üzletét, egy férfi divatáruüzletet. Az is nagyon jól ment. Ő volt a Márfia férfi kalap lerakata, az egy nagynevű kalapos volt akkor, ő csinálta a legjobb nyúlszőr kalapokat.

Rózsi elhatározta, hogy önálló lesz, felment Pestre, a Király utcában megkereste Gross nőikalap-nagykereskedőt. Rózsi szép nő volt, remek fellépése volt, elmondta, hogy megnyitja [Salgó]Tarjánban az üzletét. Gross úr lejött [Salgó]Tarjánba, megnézte az üzlethelyiséget az üres polcokkal, és megbeszéltek az első szállítmányt. De pénze nem volt Rózsinak, hogy három nagy doboz kalapot kifizessen. Gross úr ugyanis utánvétellel küldte, nem csak úgy, hogy majd fizet. Egy napon szólt a postás, Forgó bácsi, hogy Rózsika, megjött az utánvétes csomag, viszem a kalapdobozokat. Jó, Forgó bácsi, hozza. De azt még nem tudta, hogy fogja kifizetni. Gyula éppen jött megnézni Rózsit, és Rózsi kérdezi: Gyula, van nálad pénz? -- Van. -- Ki kell váltani ezt a csomagot. Váltsd ki, majd visszaadom a pénzt. A postás hozta a dobozokat, és megtelt az üzlet kalapokkal. Megnyílt a műhely is. Akkor még úgy volt, hogy a lakás első részében volt az üzlet, és hátul volt a műhely. Elindult a kalapszalón. Most az ember arra gondol, hogy Salgótarjánban kalapot árulni, micsoda botorság. De akkor mindenki kalapot hordott, nem volt idény, mert volt nyári kalap, téli kalap, kalap temetésre, misére, úrnapijára. Aztán még megszerezte a GFB női harisnya és habselyemáru árusítási jogát is. Később aztán már nem csak utánvétellel kapta a kalapot Grosztól, hanem bizományba. Rózsi mindig tudott fizetni, sosem volt inszolvens. 1935-ben összeházasodtak, mert Gyula nem olyan volt, hogy a feleségnek a tűzhely mellett a helye, épp az tetszett neki Rózsiban, hogy olyan talpraesett. Gyorsan jómódba kerültek.